

dr hab. Roman Batko, prof. AGH
Wydział Zarządzania
Katedra Zarządzania Przedsiębiorstwem
Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie
rbatko@agh.edu.pl

Kraków, dn. 27 lipca 2026 r.

Recenzja

**osiągnięcia naukowego pt. *Ocena sukcesu w zarządzaniu programem*
(Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa 2025) i pozostałego dorobku
dr. inż. Mateusza Trzeciaka,**

**sporządzona w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości**

1. Podstawy formalne i przedmiot recenzji

Podstawę formalną sporządzenia niniejszej recenzji stanowią pisma Rady Doskonałości Naukowej z dnia 21 lutego 2026 r. oraz z dnia 27 marca 2026 r. (znak DRKN.Z5.400.216.2025) w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. inż. Mateuszowi Trzeciakowi, a także uchwała nr 24/2026 Rady Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Politechniki Śląskiej z dnia 22 kwietnia 2026 r. (Monitor Prawny Politechniki Śląskiej poz. 426), powołująca komisję habilitacyjną i powierzająca mi w tym postępowaniu funkcję recenzenta. Postępowanie wszczęto dnia 18 grudnia 2025 r. na wniosek Kandydata.

Otrzymana dokumentacja obejmuje wniosek wraz z załącznikami, w tym dane wnioskodawcy, kopię dyplomu doktorskiego, autoreferat, wykaz osiągnięć naukowych oraz oświadczenia współautorów publikacji. Do wniosku dołączono autorską monografię wskazaną jako główne osiągnięcie naukowe, kopie pozostałych monografii, rozdziałów i artykułów naukowych, recenzje wydawnicze monografii habilitacyjnej oraz raport naukometryczny wygenerowany z Bazy Wiedzy Politechniki Śląskiej z dnia 1 grudnia 2025 r. Dokumentację uzupełniają materiały poświadczające staże naukowe, projekty badawcze, członkostwa w organizacjach

naukowych, pełnione funkcje promotorskie, działalność dydaktyczną i organizacyjną oraz współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym.

Ocenę przeprowadziłem na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm.). Zgodnie z art. 221 ust. 8 ustawy przedmiotem zasadniczej oceny jest spełnienie wymagań określonych w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy. Odnoszę się również do istotnej aktywności naukowej, o której mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3, oraz do osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich Habilitanta, uzupełniających obraz dorobku Kandydata.

Dr inż. Mateusz Trzeciak jest adiunktem w Katedrze Ekonomii i Informatyki na Wydziale Organizacji i Zarządzania Politechniki Śląskiej, z którym związał całą dotychczasową drogę akademicką. Ukończył tam studia licencjackie na kierunku zarządzanie (2013), studia inżynierskie na kierunku zarządzanie i inżynieria produkcji (2015) oraz studia magisterskie na kierunku zarządzanie (2015). Stopień doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu uzyskał 27 czerwca 2018 r. uchwałą Rady Wydziału Organizacji i Zarządzania Politechniki Śląskiej na podstawie rozprawy *Modelowanie ryzyka w Agile Project Management – APM*, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Seweryna Spałka. Rozprawa została wyróżniona uchwałą rady wydziału, a ponadto nagrodzona w ogólnopolskim konkursie Project Master organizowanym przez IPMA Polska oraz w międzynarodowym konkursie PROGRESS 3. Na uwagę zasługuje konsekwentnie podtrzymywana praktyka zawodowa Habilitanta w zarządzaniu projektami. W latach 2018–2020 pracował jako kierownik projektu w spółce Apauly Group, w latach 2021–2022 kierował centrum kształcenia ustawicznego Szkoła.PM, a jako trener i konsultant współpracował m.in. z Mercedes-Benz Manufacturing Poland, Toyota Motor Manufacturing Poland, Flytronic S.A. oraz A&J Partners. Od 2015 r. działa w International Project Management Association Polska, gdzie w latach 2016–2020 przewodniczył Radzie IPMA Young Crew Polska, jest delegatem IPMA Polska, członkiem Komitetu Programowego Certyfikacji oraz asesorem konkursu Polish Project Excellence Award. Doświadczenie to daje badaniom nad zarządzaniem projektami i programami cenne zaplecze praktyczne. Jako osiągnięcie naukowe będące podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego Kandydat wskazał autorską monografię *Ocena sukcesu w zarządzaniu programem* (Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa 2025).

2. Ocena osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy

Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne figuruje w ministerialnym wykazie wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe, a zatem wymóg formalny stawiany monografii habilitacyjnej w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości został spełniony. Recenzowana książka ukazała się w 2025 r. i liczy 215 stron. Recenzentami wydawniczymi byli prof. dr hab. Michał Trocki ze Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz dr hab. inż. Eryk Głodziński, prof. PW. Obie recenzje wydawnicze, dołączone do dokumentacji, są wnikliwe i przychylne.

Zasadniczym zamierzeniem monografii jest zbudowanie i zweryfikowanie modelu pozwalającego oceniać sukces programu w jego kluczowych obszarach i kategoriach, z myślą o ciągłym doskonaleniu praktyki zarządzania programami. Wybór tematu uważam za trafny. Postępująca projektyzacja organizacji, a w jej obrębie zjawisko określane mianem programifikacji, sprawia, że coraz większa część zmian strategicznych realizowana jest w formule programów, czyli skoordynowanych zbiorów wzajemnie powiązanych projektów, zarządzanych łącznie dla osiągnięcia korzyści niedostępnych przy ich niezależnym prowadzeniu. Badania nad sukcesem programu, w odróżnieniu od obficie eksplorowanego sukcesu pojedynczego projektu, są rozproszone w odniesieniu do pojedynczych sektorów i wciąż czekają na ujęcie całościowe, a w polskim piśmiennictwie pojawiają się rzadko i raczej na marginesie rozważań o środowisku wieloprojektowym. Habilitant tę lukę rzetelnie dokumentuje, między innymi za pomocą systematycznego przeglądu literatury, i odpowiada na nią pracą ważną dla dyscypliny, należącą do pierwszych w Polsce monograficznych ujęć oceny sukcesu na poziomie programu.

Autor wychodzi od starannego odróżnienia programu od projektu i portfela, konfrontując ze sobą ujęcia trzech wiodących organizacji standaryzujących zarządzanie projektami, i konsekwentnie przyjmuje perspektywę, w której program jest przede wszystkim narzędziem realizacji celów strategicznych organizacji i wykracza poza logikę powiększonego projektu. Z tej perspektywy wyprowadza kluczowe dla całej pracy rozstrzygnięcie pojęciowe, jakim jest rozróżnienie sukcesu programu od sukcesu zarządzania programem, wraz z własnymi definicjami obu kategorii. To rozróżnienie, pojęciowo nietrywialne, uważam za jeden z najcenniejszych wątków teoretycznych monografii, ponieważ pozwala oddzielić ocenę rezultatów i korzyści od oceny sprawności samego procesu zarządczego, a w konsekwencji sensownie pytać o to, dlaczego programy poprawnie zarządzane nie zawsze przynoszą

oczekiwaną wartość i odwrotnie. Ważnym założeniem jest także kontekstowość sukcesu. Autor przyjmuje, że percepcja powodzenia programu zależy od otoczenia organizacyjnego oraz od roli w programie, i założenie to konsekwentnie prowadzi przez całe badanie. Krytyczny przegląd istniejących ram oceny, od modeli doskonałości po modele dojrzałości i badanie kondycji programu, pozwala mu przekonująco wykazać, że dostępne narzędzia ujmują sukces fragmentarycznie i nie były dotąd weryfikowane na poziomie programu w przekrojowym badaniu empirycznym. Tak zdefiniowana luka daje rzetelnie uzasadniony punkt wyjścia dla własnego modelu.

Układ badawczy otwiera systematyczny przegląd literatury, w którym z wyjściowej puli 261 artykułów wyselekcjonowano według kryteriów 39 publikacji. Zasadniczą część empiryczną tworzy międzynarodowe badanie ankietowe, w którym uzyskano 578 poprawnie wypełnionych kwestionariuszy od menedżerów programów z 67 państw, dystrybuowanych w siedmiu wersjach językowych dzięki współpracy z dwiema największymi światowymi organizacjami zrzeszającymi profesjonalistów zarządzania projektami, IPMA oraz PMI. Całość dopełniają wywiady standaryzowane z 29 asesorami oceniającymi przedsięwzięcia według modelu IPMA PEB. Próba ankietowa tej wielkości i o takim zasięgu geograficznym należy do rzadkości w badaniach nad zarządzaniem programami i decyduje o sile empirycznej pracy. Sekwencja analiz, obejmująca dwupunktową ocenę czynników sukcesu, analizę czynnikową, analizę skupień oraz analizę sieciową, została dobrana funkcjonalnie względem pytań badawczych, a triangulacja podejść ilościowych i jakościowych ma tu pokrycie w faktycznym przebiegu badania. Autor referuje przebieg postępowania badawczego przejrzysto i z godną odnotowania dyscypliną metodologiczną, otwarcie ujawniając także ograniczenia przyjętych rozwiązań.

Głównym wkładem poznawczym monografii jest empiryczne wyodrębnienie dziesięciu krytycznych czynników sukcesu w zarządzaniu programem, trzynastu kategorii sukcesu i trzech obszarów, nazwanych dostosowaniem organizacyjnym, kontrolowanym dostarczeniem i osiągnięciem wartości, oraz ich integracja w autorskim modelu oceny wraz z procedurą jego stosowania i rekomendacjami zarządczymi. Za poznawczo najciekawszy wątek uważam zróżnicowania percepcji sukcesu w zależności od roli pełnionej w programie. Grupa sponsorująca definiuje sukces przez uzasadnienie ekonomiczne i nadzór, właściciel programu przez realizację spójnych celów strategicznych, kierownik programu przez sprawność operacyjną, a dyrektor biura zarządzania programem przez zdolność wspierania i kontrolowania projektów składowych. Wynik ten, pokazujący, że sukces programu podlega

negocjacji między interesariuszami i wymyka się jednolitej kategoryzacji, otwiera obiecującą perspektywę dalszych badań. Wartościowe jest również ustalenie, że kategoria biura zarządzania programem jako jedyna wiąże się ze wszystkimi trzema obszarami sukcesu, co dobrze uzasadnia rosnące znaczenie tej struktury w praktyce organizacyjnej.

Habilitant określa opracowany model mianem autorskiego konstruktu, z czym trudno się w pełni zgodzić. Pokrewieństwo strukturalne między triadą obszarów wyodrębnioną w pracy a logiką istniejących ram doskonałości, w szczególności modelu IPMA Project Excellence Baseline, jest widoczne, a sama biografia zawodowa Autora, asesora tego modelu, genealogii tej nie pozwala przeoczyć. Trafniej byłoby zatem określić omawiany model mianem autorskiej syntezy i empirycznego ugruntowania istniejących ram na poziomie programu, z wyraźnym wzmocnieniem wątków rzadziej akcentowanych w klasycznych modelach odniesienia, takich jak perspektywa ról zarządczych czy umocowanie biura zarządzania programem. Tak rozumiany wkład jest niewątpliwy, ponieważ ramom doskonałości brakowało dotąd walidacji na dużej, międzynarodowej próbie oraz przeniesienia z poziomu projektu na poziom programu, a tego Habilitant dokonał samodzielnie.

Dyskusji wymagają także niektóre rozstrzygnięcia metodologiczne. Część hipotez, w szczególności hipoteza o wpływie strategii korporacyjnej i kompetencji menedżera programu na sukces programu, została sformułowana w sposób na tyle zgodny z ustabilizowanym stanem wiedzy, że trudno było oczekiwać ich falsyfikacji. Bardziej interesujące poznawczo byłoby zmierzenie siły poszczególnych efektów oraz ich interakcji ze zmiennymi kontekstowymi, do czego zgromadzony materiał w pełni upoważnia, choćby z wykorzystaniem regresji lub modelowania równań strukturalnych. Hipoteza dotycząca wartości i integralności programu została potwierdzona jedynie częściowo, co Autor ujawnia i przekonująco komentuje. Analizy statystyczne oparto na danych porządkowych przekształconych na skale liczbowe przy założeniu równych odległości między rangami, co w badaniach postaw jest praktyką częstą, choć osłabiającą kategoryczność wniosków. Wreszcie walidację modelu przeprowadzono wyłącznie w gronie 29 asesorów związanych z konkursem Polish Project Excellence Award, a więc w środowisku kompetentnym, ale jednolite i wyłącznie krajowym. Dla modelu aspirującego do uniwersalności jest to podstawa zbyt wąska, a bardzo wysokie, niemal jednomyślne odsetki ocen pozytywnych każą pamiętać o deklaracyjnym charakterze takiego pomiaru. Habilitant ograniczenie to dostrzega i zapowiada weryfikację modelu w przekrojowych studiach przypadków, co uważam za właściwy kierunek. Żadna z tych uwag nie umniejsza wartości recenzowanej monografii. Pogłębione modelowanie statystyczne i

walidacja wdrożeniowa stają się możliwe dopiero wtedy, gdy istnieje uporządkowana mapa zjawiska, a właśnie taką mapę Habilitant w piśmiennictwie nauk o zarządzaniu i jakości wytycza.

Uważam, że *Ocena sukcesu w zarządzaniu programem* jest pracą dojrzałą i rzetelną metodologicznie, o przemyślanej kompozycji, która wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o zarządzaniu i jakości w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

3. Ocena pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych oraz istotnej aktywności naukowej, o której mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy

Dorobek naukowy Habilitanta uzyskany po doktoracie układa się w spójny, kumulatywnie budowany program badawczy w subdyscyplinie zarządzania projektami. Z rozprawy doktorskiej wyrasta bezpośrednio nurt zarządzania ryzykiem w projektach informatycznych i podejściu zwinnym, rozwijany w latach 2019–2021. Równolegle Habilitant badał innowacyjne mechanizmy współpracy w zarządzaniu projektami i programami, obejmujące wirtualne sieci współpracy, motywatory zespołów zwinnych, kontroling personalny, systemy ocen pracowniczych oraz otwarte innowacje. Najdojrzalszy nurt jego badań dotyczy metod i determinant sukcesu w zarządzaniu programami, od monitorowania i kontroli programów w sektorze energetycznym, przez ład programowy i przegląd standardów, po krytyczne czynniki sukcesu w przekrojach sektorowych i międzykulturowych. Widoczna jest tu logika stopniowego przechodzenia od poziomu pojedynczego projektu ku poziomowi programu i od zagadnień operacyjnych ku strategicznym, a monografia habilitacyjna naturalnie ten dorobek wieńczy.

Habilitant opublikował dwie monografie autorskie, rozdziały w monografiach i recenzowanych materiałach konferencji międzynarodowych oraz kilkadziesiąt artykułów w czasopismach naukowych. Z tego dorobku chciałbym wyróżnić kilka pozycji, które oceniam najwyżej. Artykuł *Monitoring and control in program management as effectiveness drivers in Polish energy sector* (Energies, 2021), napisany wspólnie z prof. Izabelą Jonek-Kowalską, diagnozuje rozdźwięk między metodami monitorowania programów uznawanymi za najskuteczniejsze a faktycznie stosowanymi w polskim sektorze energetycznym i proponuje koncepcję zintegrowanego systemu monitorowania. Jest to najczęściej cytowana praca Habilitanta. Artykuł *Factors of success in the change management process of IT programs* (Journal of Organizational Change Management, 2024) dobrze pokazuje umiejętność

przenoszenia ustaleń z badań nad programami na ogólniejszą refleksję o zmianie organizacyjnej. Artykuł *Factors and areas of PgMO supporting the success of the program in the construction sector* (Buildings, 2023) przenosi problematykę biura zarządzania programem w kontekst sektorowy, a *Constructs of project programme management supporting open innovation at the strategic level of the organisation* (Journal of Open Innovation: Technology, Market, and Complexity, 2022), powstały w następstwie stażu w UiT The Arctic University of Norway, łączy dwa nurty badawcze Habilitanta, zarządzanie programami i otwarte innowacje, na materiale tej samej międzynarodowej próby 578 ekspertów, którą wykorzystano w monografii. Odnotować należy również artykuł metodologiczny *Pragmatic methodology in management science* (Forum Scientiae Oeconomia, 2023), napisany z prof. Henrykiem Dźwigołem, świadczący o refleksji Autora nad warsztatem dyscypliny, oraz cykl prac powstałych we współpracy z Katedrą Zarządzania Projektami Szkoły Głównej Handlowej, w tym *Enablers of Open Innovation in Software Development Micro-Organization* (2022) i *HR controlling in project management – selected issues* (2023).

Prace Habilitanta są obecne w międzynarodowych bazach indeksacyjnych, liczba ich cytowań wyraźnie rośnie, a wskaźniki oddziaływania sytuują go korzystnie na tle badaczy dyscypliny o porównywalnym stażu. Szczególnie dobrze przyjmowane przez środowisko są prace poświęcone monitorowaniu programów, otwartym innowacjom oraz czynnikom sukcesu w zarządzaniu programami. Ważniejsze od samych wskaźników jest to, że rosnąca rozpoznawalność dorobku idzie w parze z jego spójnością tematyczną, cytowania kumulują się bowiem wokół głównego pola badawczego Kandydata zamiast rozpraszać po przypadkowych wątkach. Dostrzegam zarazem, że przed Habilitantem otwiera się naturalny kolejny etap tej drogi. Jego wyniki, oparte na wyjątkowo rozległym materiale międzynarodowym, zasługują na obecność w czołowych czasopismach subdyscypliny zarządzania projektami, które Autor zna doskonale, uczynił je bowiem podstawą własnego przeglądu literatury. Kandydat aktywnie uczestniczy w życiu konferencyjnym dyscypliny. Po doktoracie brał udział w kilkunastu konferencjach krajowych i ośmiu międzynarodowych, przedstawiając ponad dwadzieścia referatów i posterów. Wygłaszał także wykłady na zaproszenie, między innymi w Katedrze Procesu Zarządzania Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie (2021). Prowadzi systematyczną działalność recenzencką dla czasopism indeksowanych w uznanych bazach. Wykonał dziewięć recenzji dla International Journal of Environmental Research and Public Health, Sustainability, Buildings oraz Systems, a ponadto redagował lub współredagował wydania specjalne czasopism. Jest członkiem Towarzystwa Naukowego Organizacji i

Kierownictwa oraz od dekady aktywnym uczestnikiem struktur IPMA, co przekłada się na rozpoznawalność w środowisku naukowo-zawodowym zarządzania projektami.

W zakresie projektów badawczych Habilitant kierował sześcioma projektami wyłonionymi w wewnętrznych konkursach Politechniki Śląskiej dla młodych naukowców (BKM, lata 2019–2024), z których każdy został rozliczony publikacjami, oraz uzyskał rektorski grant projakościowy na wydanie monografii i rektorski grant habilitacyjny. Jako wykonawca uczestniczył w projektach dydaktyczno-wdrożeniowych finansowanych ze środków europejskich, a jako członek zespołu przygotował wniosek międzynarodowego konsorcjum Fides2030 w konkursie HORIZON-CL3-2024-DRS-01, który uzyskał dziewięć punktów na dziesięć możliwych, przy finansowaniu przyznanym jedynie dwóm z 56 złożonych wniosków. Systematyczność w pozyskiwaniu i rozliczaniu środków oceniam pozytywnie, a wysoko oceniony wniosek w konkursie europejskim pokazuje, że Habilitant jest już dobrze przygotowany do kierowania projektem finansowanym w otwartym konkursie zewnętrznym. Ufam, że ten naturalny następny krok jest kwestią najbliższego czasu.

Po doktoracie Habilitant odbył cztery staże naukowe, w tym trzy zagraniczne. Staż w UiT The Arctic University of Norway (listopad 2021 r.) zakończył się wspólną publikacją indeksowaną w bazie Scopus, a pobyt na Wydziale Biznesu Uniwersytetu Islandzkiego (październik 2023 r.) poświęcony był konsultacji badań międzynarodowych, na których oparta jest monografia habilitacyjna. W Northeastern University w Londynie (październik 2024 r.) Habilitant prezentował autorski model oceny sukcesu i konsultował strukturę monografii m.in. z prof. Sian Joel-Edgar. Staż krajowy w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie (listopad 2024 r.) był zwieńczeniem wieloletniej współpracy z Katedrą Zarządzania Projektami, udokumentowanej trzema wspólnymi artykułami, i objął także prowadzenie zajęć dydaktycznych. Współpracował ponadto badawczo z Penn State Hazleton oraz The London Academy of Science and Business, czego efektem są wspólne publikacje. Działalność naukowa Habilitanta realizowana jest zatem w więcej niż jednej uczelni i instytucji naukowej, w tym w instytucjach zagranicznych, jest udokumentowana publikacjami i wykracza poza współpracę fasadową. W mojej ocenie spełnia to warunek istotnej aktywności naukowej, w szczególności zagranicznej, w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Dorobek Habilitanta po doktoracie oceniam pozytywnie i uznaję go za świadomą realizację przyjętej agendy badawczej, z wyraźnie zaznaczonym programem własnym i rosnącą obecnością w obiegu międzynarodowym.

4. Osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym

Habilitant prowadzi zajęcia na kierunku zarządzanie projektami, obejmujące metodyki zarządzania projektem adaptacyjnym, zarządzanie projektem informatycznym, biuro zarządzania projektami, metody zwinne oraz analitykę biznesową. Po uzyskaniu stopnia doktora wypromował dwadzieścia prac magisterskich i trzynaście licencjackich oraz osiemnaście prac dyplomowych na studiach podyplomowych z zarządzania projektami. Pełnił funkcję promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich prowadzonych pod kierunkiem prof. Izabeli Jonek-Kowalskiej, w tym w zakończonej obroną w styczniu 2025 r. rozprawie poświęconej determinantom skuteczności zarządzania ryzykiem w portfolio projektów. W 2017 r. pozyskał dla macierzystego kierunku akredytację IPMA-Student, którą koordynował do 2023 r., a w 2025 r. akredytację PM Student. Opiekuje się kołem naukowym zarządzania projektami SOLVER, a zgłaszane przez niego zespoły studenckie docierały do finałów krajowych międzynarodowego konkursu Project Management Championship, w którym sam wielokrotnie zasiadał w jury. Ten model dydaktyki, łączący kształcenie akademickie z międzynarodowymi standardami kompetencyjnymi i rywalizacją konkursową, uważam za godny upowszechnienia.

Aktywność organizacyjna Habilitanta obejmuje udział w komitetach organizacyjnych kilkunastu konferencji i seminariów naukowych, w tym przewodniczenie komitetom organizacyjnym dwóch seminariów zarządzania projektami, oraz pełnione nieprzerwanie od 2018 r. funkcje pełnomocnika dziekana, kolejno do spraw wydziałowej sieci komputerowej, laboratoriów komputerowych i utrzymania infrastruktury. Działalność popularyzatorską dokumentują wykłady na zaproszenie w środowisku IPMA Polska, warsztaty Akademii Zarządzania Projektami w Przemysle, udział w redakcji czasopisma PM NEWS studenckiego ruchu naukowego oraz coroczny udział w seminariach PM Edukacja współorganizowanych przez Szkołę Główną Handlową i IPMA Polska.

Habilitant prowadzi szkolenia przygotowujące do certyfikacji IPMA oraz doradztwo projektowe dla Mercedes-Benz Manufacturing Poland, Toyota Motor Manufacturing Poland, Flytronic S.A. i Urzędu Miasta w Jaworznie. W spółce A&J Partners Habilitant przeprowadził zmiany organizacyjno-procesowe, a w spółce Apauly Group kierował projektami finansowanymi ze środków europejskich i koordynował je. Na zlecenie przedsiębiorców przygotował siedem wniosków o dofinansowanie w konkursie na infrastrukturę do zwalczania

COVID-19, wykonał audyt projektu zgłoszonego do konkursu Polish Project Excellence Award, a także brał udział w branżowych warsztatach IPMA poświęconych biurom zarządzania projektami, połączonych z wizytami studyjnymi w dużych przedsiębiorstwach produkcyjnych i handlowych. Legitymuje się kompletem certyfikatów zawodowych obejmującym IPMA na poziomach D i C, PRINCE2, MSP, ITIL, M_o_R, P3O i Change Management. Ten wymiar dorobku zasługuje na szczególne uznanie, ponieważ dobrze ilustruje dwukierunkowy transfer wiedzy. Taka symbioza nauki i praktyki jest w polskim środowisku zarządzania projektami wciąż rzadka i wyróżnia sylwetkę Kandydata.

5. Konkluzja

Po przeanalizowaniu i ocenie osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm.), istotnej aktywności naukowej Habilitanta, o której mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy, a także osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich oraz współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym stwierdzam, że dr inż. Mateusz Trzeciak posiada osiągnięcia naukowe uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące jego znaczny wkład w rozwój nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości, oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni i instytucji naukowej, w tym zagranicznej.

Oceniam dorobek Habilitanta pozytywnie i wnoszę o nadanie dr. inż. Mateuszowi Trzeciakowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

dr hab. Roman Batko, prof. uczelni